

05 — DOBA SABLJOZUBA

Više se ne osvrćem. Srce osećam kao potmule udarce bubnja; guše me isparenja mračnih lokvi. Paravani trske neprekidno šušte, koža gori od ujeda insekata, a kovitlaci magle ograničavaju vidokrug. Svuda unaokolo ritovi su i vresišta.

Iz polutame neprestano dopire lomljava trske i gnjecavi zvuci koraka u blatu. Povremeno iz daljine čujem otegnuto dozivanje.

Još nisu stigli.

Jedna jedina stvar može da ih odvrati od gozbe. Ona koju ne mogu sebi da priuštim, ne ovde gde sve odiše vlagom. Poslednja šansa, tri šibice u kutiji, bezvredne su.

Tu i tamo ugledam usamljeno stablo, pa skrećem, ne bih li pro- našao neku suvu grančicu. Uzalud, baš kao i sa trskom. Sve je prekri- veno mahovinom i puzavicama, a memla i vlaga zavukle su se u sve do čega dopire pogled.

Znam odakle su došli, ali ne razumem kako. Daleko je prapo- stojbina. Pa ipak tu su, dahću mi za vratom. Biće krvi do kolena ako ne zapalim vatru na vreme.

Jedini put je ka istoku. Samo da održim korak! U orijentaciju sam siguran, ali ne i u protok vremena. Više ne znam koliko dugo tetu- ram kroz mrak. Izlaz iz močvare može biti nadohvat ruke.

I nedostižno daleko...

Gubim svaku nadu, kad tlo počinje da se uzdiže. Vlaga u vaz- duhu se proređuje, a kroz tamu se probija nota sivila.

Znam da je zora blizu.

Najgore doba.

Doba Sabljozuba.

Ubrzavam korak, sve dok ne stignem na suvo zemljište.

Odmah, gotovo naslepo, skupljam sasušenu travu i granje, pa slažem na gomilu. Vadim spasonosnu kutiju iz džepa i nervoznim pokretom krešem palidrvce. Glava šibice, razjedena vlagom, raspada se. Želudac mi se steže. Nije ni kresnula. Imam još svega dva pokušaja. Zastajem. Duboko dišem. Dozivanja iza mene sve su bliža. Nemam vremena za otezanje. Vatra je jedini spas. Vadim sledeću šibicu.

Oklevam. Opipavam vrh. Poučen malopređašnjim iskustvom pritiskam o kresivo i povlačim odsečno, ali ne i naglo. Šibica se zažari, otpušta miris sagorelog sumpora i — zgasnu. Još jedna!

Sedam na tlo. Vadim poslednju šibicu i proučavam je. Glava je tvrda i nepromenjene boje. Možda je nekim čudom vlaga ovu pošte-dela. Okrećem kutiju na drugu stranu. Kresivo je rapavo i deluje suvo. Zaustavljam dah, povlačim. Šibica planu. Slabašno, pritajeno, prigušeno...

Ali gori!

Srce se otima u euforiji, ruke drhte. Uspeo sam. Ispuštam vazduh predugo zadržavan u plućima. Do đavola! Ravno na plamičak! Vatre nestade. Ugasio sam je!

Ustajem, dohvatam mačetu zadenutu za pojas i okrećem se dahtanju, režanju i lomljavi u šikari. Najgore je doba. Doba Sabljozuba. Podižem oružje u visinu očiju i čekam. Goniči izleću iz rastinja i okružuju me režeći. Usredsređujem se na pokrete i čekam spremnog čelika. Napeta stanka ne traje dugo. Za psima stiže potera.

Kao i svaki put.

— K nozi! Ovamo! — psi disciplinovano napuštaju poprište i prilaze tipu ofucane spoljašnjosti.

— Evo crnje šerife! Rekoh da ne može daleko da odmakne — bilmez je uperio vinčesterku ravno u mene i više je nego jasno da je spreman da povuče oroz.

— I to sa sve oružjem u rukama! Vreme je da omasti konopac

— pomenuti konopac nalazi se u rukama pacovske njuške koja zvera u moju mačetu.

— Ne razumete... — pokušavam da ih opomenem, ali ne obraćaju pažnju. Zašto sam uvek okružen budalama?

— Jedva čekam da vidim kako mlata nožicama. — likuje onaj sa vinčesterkom.

— Stoj! Dokle god ja o nečemu odlučujem, ovde linčovanja neće biti! Kunem se da ću upucati prvog koji mu priđe. Momak, spusti oružje na zemlju i odmakni se ako želiš sebi dobro — na grudima čoveka blješti plehana zvezda i ostatak družine ga respektuje.

— Vatra! Zapalite vatru! — vičem.

— Nije loša ideja, odavno je ne videsmo u ovom kraju zapaljenih krstova — tip sa konopcem gluplji je od ostalih i upozorenje odleće u sivilo praskozorja.

— Tišina bagro! Rekoh da linčovanja neće biti! Šta god uradio, sudiće mu se pošteno! — šerif izgleda pošteno, ali ne shvata. Šteta.

— Ne razumete! Samo ih vatra drži na odstojanju! Oni dolaze! — ne odustajem, pokušavam. Bez rezultata.

— Smiri se momak, spusti oružje i odmakni se. Sve će biti u redu... — istog trenutka shvatam da je prekasno. Psi počinju da se otimaju. Gotovo je!

Zver se pojavljuje niotkuda. Zamahujem mačetom, ali prekasno. Glatki pokret moćne šape dohvata kerovođu preko grudi i žilet kandže ga otvara i prosipa utrobu. Sasecam zver iz okreta. Čopor stiže, već je među unezverenom gomilom. Ulećem u kovitlac groznih čeljusti, mišičavih tela i raspomamljenih ljudi. U trenutku dok mu sabljazub otkida glavu, čovek sa vinčesterkom pritiska oroz i pogađa šerifa koji pokušava da dohvati revolver. Odsečnim potezom sasecam zver zabavljenu idiotovom lobanjom. Tip sa užetom urla dok ga

moćna zver hvata čeljustima. Ubijam sabljozuba. Vilica mu se u samrtnom grču steže i prepolovljuje žrtvu nadvoje. Sledeći trenuci pretapaju se u vrisak, kandže, krv i zube. Ubijam i ubijam. Svaki put prekasno...

Potom stiže tišina.

Kao i svaki put.

Snaga me izdaje, padam na kolena i ispuštam sečivo. Žmurim. Ne želim da vidim.

Sviće.

Tlo ne uspeva da upije prosutu krv, svuda su razbacani raskomadani leševi. Predvodnik čopora posmatra me žutim očima i zakleo bih se da mu na gubici titra osmeh. Sunce sve snažnije sija i tela mrtvih zveri blede i nestaju. Dok posmatram iščezavajuće oči predvodnika znam da će se noćas trka nastaviti.

Ništa nije gotovo.

Doba sabljozuba tek dolazi.